

Den europæiske Centralbank åbner op for bankredning; Draghi taler om en »statslig stop-mekanisme« under ekstraordinære omstændigheder

22. juli 2016 – ECB's præsident, Mario Draghi, sagde under ECB's pressekonference i går, at en »statslig stop-mekanisme« til banker, der er i vanskeligheder, er mulig »under ekstraordinære omstændigheder, og når markedet for NPL (Non-performing loans; uerholdelige fordringer) er under pres«. En statslig stop-mekanisme »bør imidlertid aftales med EU-kommissionen«.

Draghi understregede flere gange under pressekonferencen, at EU-kommissionen er den besluttende myndighed, en implicit polemik mod den tyske regering, der ønsker at fjerne magt fra Kommissionen. Med hensyn til bankopløsninger, »har vi regler på plads i BRRD [Direktivet for Genrejsning og Opløsning af Banker], og de indeholder enhver fleksibilitet. Men myndigheden og ansvaret ligger hos kommissionen«.

Han blev også spurgt om Bundesbanks forslag om at forlade Trojkaen og give mere magt til ESM [Den Europæiske Stabiliserings-Mekanisme]. Draghi sagde, at, hertil krævedes der en ændring af EU's love.

QE (Kvantitativ Lempelse) virker, sagde Draghi, inflationen gik fra -0,1 % til +0,1 %. Og banker er langt mere solvente end i 2009.

Draghi blev spurgt, er det sandt, at din søn handler med

obligationer i London, og hvis ja, er dette så ikke en interessekonflikt? Han svarede: »Jeg fik stillet dette spørgsmål for fem år siden, i starten af mit mandat, og mit svar lød: han handler ikke med obligationer i London, men han er handler i London.«

Bankopdeling 'Projekt Jade' diskuteret internt i Deutsche Bank

22. juli 2016 – Ifølge *Manager Magazine* i denne uge, diskuterer man nu internt i Deutsche Bank en strategi for et skifte i bankpolitik, inklusive bankopdeling, under kodenavnet 'Projekt Jade'. Denne nye udvikling finder sted midt i en diskussion om en truende insolvens af Deutsche Bank, og hvordan man skal håndtere det, med indflydelse fra Lyndon LaRouches forslag om at vende tilbage til Alfred Herrhausens bankpolitik. Den medieopmærksomhed, som Projekt Jade får, er især udløst af vurderinger, der siger, at afdelingen Postbank under Deutsche Bank, der var blevet udset til frasalgs fra og med 2015, nu er usælgelig.

Ifølge de lækkede informationer stiller man nu internt spørgsmålstejn ved ideen om at holde fast ved den universelle bankmodel, der havde omfattet salget af Postbank-afdelingen. Ifølge magasinet diskuterer embedsmænd fra brancherne Finans, Risiko og Regulering, under hvilke betingelser, banken ville blive splittet op i to dele, en kapitalmarkedsdel, og en privatselskabsdel. Deutsche Bank har afvist at kommentere denne information.

EIR undersøger i øjeblikket rapporten for at finde ud af, hvor

langt denne foreslåede opdeling går. En tysk kilde, der i de seneste år har fulgt og afsløret Deutsche Banks kriminelle finansaktiviteter, kom med den kommentar, at rapporten er »spændende«.

Kriserne i Mellemøsten og Nordafrika resultat af Vestens 'Elefant i en porcelænsbutik'- handlinger, siger russiske udenrigsminister Lavrov

22. juli 2016 – I et gennemborende angreb på vestens igangværende politik i Mellemøsten og Nordafrika, der har resulteret i endeløse krige, ødelæggelse af institutioner og tab af hundreder tusinder af liv, sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov: »Det, der foregår i Mellemøsten og Nordafrika, er et direkte resultat af en meget inkompetent og uprofessionel holdning til situationen.« Som TASS i dag rapporterer, sagde Lavrov: »I deres ønske om at bevare deres dominans, handlede vore vestlige partnere som en elefant i en porcelænsbutik. I Irak blev den voldelige afsættelse af regeringen annonceret under falske påskud. Partnere siger, 'lad os løse problemet med Libyen, Syrien og Irak, arrangere valg og udradere terror'. De siger, 'Først må vi fjerne Assad [den syriske præsident Bashar Assad], og så tager vi kampen op mod terror bagefter.'«

Idet han bragte katastrofen i Libyen på banen, påpegede

Lavrov, at »der var en autoritær leder der [i Libyen], der også var ilde lidt, men der var ingen terrorister overhovedet under hans regime«. Lavrov fortsatte: »Og da han blev fjernet, blev Libyen forvandlet til et udklækningssted for terrorisme, og det i et land, gennem hvilket militante kæmpere og våben passerer mod syd [Afrika], mens de selvsamme migranter, der er et problem for Europa, rejser mod nord.«

Med et udfald mod amerikanere, der siger, »hvis det ikke er gået i stykker, så lad være med at fikse det«, bemærkede Lavrov, at Vesten gjorde det modsatte. »Irak var ikke knækket, Libyen var ikke knækket og Syrien var ikke knækket. De begyndte at fikse det og fik det, der nu foregår der«, sagde Lavrov iflg. TASS.

Hvordan skaber man fremtiden? Hvordan griber vi ind for at ændre denne kurs mod overhængende kaos?

Uddrag af LPAC Fredags-webcast, 22. juli 2016:

Ben Deniston: ... for det er, hvad det drejer sig om: Hvordan skaber man fremtiden? Vi har sagt, at, da vi første gang lancerede dette (LaRouche-planen for redning af Deutsche Bank, -red.), så var der stor folkelig vrede over det. »Hvorfor prøver I at forsvare bankerne? Til helvede med bankerne! Lad hele skidtet brase sammen!« Men vi vil ikke have, at det hele skal brase sammen. Vi ønsker ikke en tilbagevenden til det 14. århundredes Mørke Tidsalder. Vi har brug for forstandigt, kvalificeret lederskab; det er, hvad vi diskuterer her, mht.,

hvordan vi kommer ud af den aktuelle situation og ind i en stabil position, som Franklin Roosevelt gjorde. Hvordan reflekterer og genskaber vi atter denne form for organiseringsproces, i dag, i en situation, der, for at sige det ligeud, er langt værre.

Det, som Lyndon og Helga LaRouche har påpeget mht. situationen omkring Deutsche Bank, mener jeg, er nøglen og angiver en model, og udgør en afgørende og nødvendig indgriben, men også en model for den form for reorganisering, som vi har behov for. Systemet er bankerot; vi har brug for et fornuftigt lederskab, der kommer ind og siger, »Lad os reorganisere det her. Lad os sørge for, at institutionerne fungerer, sådan, som Franklin Roosevelt gjorde. Lad os finde ud af, hvilke af disse forlorne, fiktive værdipapirer, vi må skubbe til side og glemme alt om; hele denne sindssyge derivatboble.« Men lad os bruge institutionerne sådan, som de var udtænkt at skulle bruges; sådan, som Herrhausen forstod det. En af de sidste bankierer, hvis ikke den sidste, på højt niveau, der rent faktisk forstod dette. [Alexander] Hamilton forstod det, Franklin Roosevelt forstod, at vi behøver disse institutioner til at muliggøre fysisk, økonomisk vækst; til forøgelse af samfundets produktive evne; til forøgelse af arbejdskraftens produktive evne. Det er absolut nødvendigt, at vi reorganiserer det finansielle system således, at det kan gøre dette, og at vi ikke lader det brase sammen i et kaotisk, katastrofalt sammenbrud; hvilket er den trussel, der nu er overhængende.

Jeg mener, at vi må se dette som en del af et samlet perspektiv, for vi diskuterer også alle disse udbrud, der finder sted mht. disse aggressionskrige og terrorisme. Det er i realiteten en del af denne samme sammenbrudsproces. Da Lyndon LaRouche i 2000 kom med den unikke udtalelse, at vi, med Bushregeringens overtagelse af præsidentskabet, havde kurs mod en 'Branden i Reichstag'-begivenhed, og som blev til virkelighed gennem 11. september [angrebet på World Trade

Center i New York i 2001], så var ét af hovedspørgsmålene hans vurdering af, at det finansielle system ville bryde sammen. Dette er ikke separate spørgsmål, men del af ét og samme spørgsmål. Det, vi nu ser, som en potentiel eliminering af dette anglo-saudiske, geopolitiske apparat til irregulær krigsterrorisme, er en del af den samme ting, som at genovertage det transatlantiske finansielle system og at genorientere det mod en sand patriotisk kurs, i ånden fra Hamilton og Franklin Roosevelt. Vi kan, som vi også fremlagde det ved vores seneste Berlinkonference, alliere os med Kina og med Rusland, i skabelsen af dette win-win-perspektiv; dette samarbejdsparadigme. Men sammenfaldet af disse spørgsmål er afgørende; for det drejer sig ikke om terror her og finanssystemet der, om dette eller hint spørgsmål. Det drejer sig om, hvordan vi anskuer situationen som en helhed og griber ind for at tage de nødvendige skridt til at komme ud af situationen.

[Se/hør hele webcastet, med engelsk udskrift, her \(anbefales\)](#)

Titelbillede: Fragment af vægmalerierne i Coit Tower i San Francisco, opført 1933; vægmalerierne udførtes under regi af Projektet for Offentlige Arbejder, det første program for arbejde til kunstnere under Franklin D. Roosevelts statslige beskæftigelsesprogrammer under hans New Deal.

Den rette handling, der kræves i USA lige nu!

LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 22. juli 2016

For fire uger siden afholdt Schiller Instituttets en historisk konference i Berlin. Læs [Helga Zepp-LaRouches åbningstale ved denne internationale konference](#), med deltagere fra mange lande og alle verdens kontinenter. Helga indledte denne tale med en meget præcis erklæring: nemlig, at princippet om erinyerne nu dominerer historien. Denne konference fandt sted umiddelbart i hælene på Brexit-valget. Siden denne Brexit-afstemning fandt sted, har historien bevæget sig i et tempo, en rytme, der i stadigt hurtigere tempo har haft kurs mod det transatlantiske systems totale sammenbrud. Og ikke kun det transatlantiske finanssystem, selv om det udgør en afgørende del af det; men også det transatlantiske politiske system og samfundssystem.

Engelsk udskrift:

THE THING THAT IS REQUIRED IS FOR DECISIVE ACTION TO BE TAKEN IN THE UNITED STATES *RIGHT NOW!* INTERNATIONAL LAROUCHEPAC WEBCAST July 22, 2016

MATTHEW OGDEN: Good Evening! It's July 22nd, 2106. My name is Matthew Ogden, and you're watching our weekly broadcast here on Friday evenings from LaRouchePAC.com. I'm joined in the studio by Ben Deniston, from the LaRouche PAC science team; and then I'm joined via video by two members of the LaRouche PAC Policy Committee. We have Diane Sare, joining us from New York City; and we have Michael Steger, normally from San Francisco, California,

but joining us today from Seattle, Washington, where he's preparing for a major conference which is coming up this weekend.

We can discuss that further.

We all had a discussion a little bit earlier today which was informed by the discussion we had with Mr. and Mrs. LaRouche yesterday. I think one thing that's very clear, is that there's no other way to describe this current period of history, than the one that Helga LaRouche has termed it, the Erinyes Principle. The Erinyes have begun their dreadful dance.

Four weeks ago was the historic conference sponsored by the Schiller Institute in Berlin. Go back and look at the keynote speech with which Mrs. LaRouche opened that entire conference – an international conference; participants from multiple countries, multiple continents, all over the world. Helga began that speech with a very prescient statement: that the Erinyes Principle is what is now dominating history. That conference happened right on the heels of the Brexit vote. Since that Brexit vote happened – which was a shock to everybody; nobody saw this coming – history has taken on a tempo, a rhythm, which has moved increasingly rapidly since that time, very clearly in the direction of a total breakdown of the trans-Atlantic system. Not just the trans-Atlantic financial system, although that's a major part of it, but the trans-Atlantic political system, and the trans-Atlantic social system.

What Helga Zepp-LaRouche termed the Erinyes Principle

—
which is a reference to a very beautiful but very chilling poem,
[*The Cranes of Ibykus*], by Friedrich Schiller, is also what you
can term the Nemesis Principle. If you look over the last four weeks, I think that Nemesis is now the principle which is now dominating the course of history: the Chilcot Report has been released — an indictment of Tony Blair, George W. Bush, Dick Cheney for "aggressive war", a real crime under international law; the 28 pages of the original Joint Congressional Investigation into 9/11 have been released after years of a struggle to force their release. Everything that the 28 pages say is an indictment of this entire Anglo-Saudi-Bush-Cheney-Blair system.

I think it's worth remembering that the Chilcot Report and the 28 pages are addressing exactly the same moment in history, when Bush and Cheney and Tony Blair were lying about weapons of mass destruction, to so-called "justify" an aggressive war in Iraq. It's the same time they were suppressing the truth about their friend, Prince Bandar bin Sultan, channeling tens of thousands of dollars into a support apparatus made up of Saudi Intelligence agents inside the United States, to wage the worst terrorist attack that has ever occurred on U.S. soil.

Also, the HSBC Report. Right on the heels of the release of this report by the House Financial Services Committee, top HSBC executives have been arrested and thrown in jail in New York City. And you have the fact that Glass-Steagall — which will bring down the entire Wall Street phony money apparatus — has now made its way into both of the major party platforms.

If you look at the directionality of the complete collapse of this trans-Atlantic system as it is conceived of today, this is not something which can be controlled by those who sowed the seeds of this collapse. It's not something that's being controlled by George Bush, or Barack Obama, or Tony Blair. It is coming down on their heads as well. I think, maybe, another term that you can conceive of the Nemesis Principle, is the colloquial American proverb, "They reap what they sow." That is what is coming to bear right now. The issue is: they will bring down the entire system along with them.

The critical intervention of the recent two weeks by Mr. and Mrs. LaRouche, to act on the Herrhausen Principle, [is] yet one more expression of Nemesis or the Erinyes, the still un-solved assassination of [former Deutsche Bank Chairman Alfred] Herrhausen: to invoke that principle and to say: We're going to use the leverage of an intervention with Deutsche Bank as the vector, to completely reorganize this entire financial system back towards the productive powers of labor, the identity of human kind as a creative species, and to use the Hamiltonian principles of credit as Herrhausen was explicitly discussing them at the time that he was assassinated; and to transform – axiomatically – the entire foundations of this collapsing trans-Atlantic system, to bring the United States, to bring continental Europe into the New Paradigm that's being expressed by the win-win New Silk Road program of China, of Russia; and

to
act on the solutions that were put on the table at that
historic
and very prescient conference in Berlin four weeks ago.

With the release of the 28 pages, with the political
hegemony now that Glass-Steagall has, with both party
platforms
now containing this officially, and the vindication of the
fact
that Mr. LaRouche was absolutely right in his indictment of
Blair, Bush, and Cheney at the time, as war criminals, with
the
release of this Chicot Report, the authority of the LaRouche
movement and the hegemony of our leadership could not be any
more
clear, and I think now is the time, as perhaps, agents of the
Erinyes Principle, to say, "Now the time has come for a
complete
reorganization of this system." And to use the fact that the
leadership was very clearly expressed at this conference four
weeks ago, to say, "The solution is very easy. It could occur
overnight. The only thing that is required is the decisive
political action here in the United States, to have a clean
break
with the policies of the last 15 years, of the
Bush-Cheney-Obama-Blair regime." And to say, "This is no more.
This is going to be explicitly and publically denounced for
what
it is, and we are now going to adopt an entirely new axiomatic
set of principles in order to bring the trans-Atlantic world
into
this New Paradigm."

This is very clearly made, I think, in the lead
statement
that is on the website for today at LaRouchePAC.com: "Their
Day
Has Come, – And Gone!" Diane, you recorded a statement

yesterday

during your big rally at Columbus Circle in Manhattan, which I think also directly gets at this point – the petition that you have written that's being circulated. Where do we go from here?

What are the next steps, following the release of the 28 pages?

And also this critical intervention around the reorganization of

Deutsche Bank.

I'd like to say that, just to start off the discussion.

DIANE SARE: We're at a really amazing moment. I think it's important for Americans in particular to reflect. This is a very

hard time for Americans, because our nation is at the moment on

the wrong side. We have a killer, still, for President. We have

not yet brought all these characters to justice – Bush, Cheney,

Obama, and some of the others – although we're definitely moving

in the right direction with the 28 pages released, and with Glass-Steagall being in both party's platform, regardless of where the candidates may stand on it.

I was just reflecting on something Mr. LaRouche was describing many years ago, about a moment of change, a revolution, when things don't exactly go as expected. You turn the light switch, and the water starts running; or, you think you're turning on the faucet and the heat comes on. If you're thinking about what's happened in the last weeks, for example, the Brexit vote, which came as a great shock to many people, and

many other people were very cynical, who would say, "Well, if they can control the vote on everything, how come they

couldn't

control the vote on this?" Because the institutions themselves are so deeply divided and in such an uproar. Or, "Why couldn't they keep the lid on the 28 pages any longer?" Or, "Why did the

truth come out about Tony Blair?"

Or, take events like this attempted coup in Turkey, where

every kind of wild conspiracy theory was being bandied around. LaRouche has pointed to Putin and Putin's role, who really seems

to have had a very level head through all of this.

I think the way to remain sane, and to also ensure that one

is taking a correct course of action, is to really think about the future. Mr. LaRouche had said this to us on the Policy Committee a couple of weeks ago, that it's time for Americans to

assemble themselves, and re-consider their destiny. Perhaps we're

not going to understand every detail of why certain things are occurring, or what's behind everything that occurs in the moment,

but it is a time when we should consider where we really want our

nation to go. What was the intent of the founding fathers of this

republic? What was the intent of Alexander Hamilton? What are we

prepared to commit, to ensure that our nation actually gets off

of a trajectory of self-destruction, and perhaps annihilation of

the planet, and moves in a direction which would be in keeping with what Alexander Hamilton or John Quincy Adams or President Kennedy would have intended?

I think this is very personal. I also think it's very

important, because you had another one of these mass shootings today in Munich, Germany. People tend to get unnerved, or they say things that are criminally insane, like "This is the new normal. We just have to get used to it, and expect that any time

you go to a public place, someone might have a bomb or start shooting people." I don't think that's really how mankind should live.

The conception of the future, and the conception of a certain faith that there's a principle of Justice in the Universe

– these things are going to be absolutely key for us to navigate

this period and to successfully maneuver ourselves into the New

Paradigm which is emerging so dramatically in China and in the nations China's collaborating with.

MICHAEL STEGER: In that context, both the 28 pages and the

Glass-Steagall fight that we've been waging out, in some cases over a decade, really in both cases a mobilization of the political process in the United States, it reminds me of a similar intervention we made in 2004-5, specifically on the question of Franklin Roosevelt's legacy. What you see in this process, both with the Glass-Steagall and the 28 pages, is a resurgence of what is the last truly defined sense of higher justice within the United States from a government, which really

was comprehensive, from Franklin Roosevelt's standpoint. It was

not just the foreign concerns of security or the financial crisis; it was clearly the actual well-being and future-orientation of the population as a whole.

With both these campaigns that we have waged, you now see a

coalesced grouping of people who don't necessarily associate themselves with the higher mission at stake, but yet are clearly participants in that higher mission: if this nation and the western civilization can actually find itself capable of joining in the development and collaboration of Eurasia.

I think that's kind of a very clear point. That's something that's coalesced. There is a momentum, there is a morale of potential victory. This "perp-walk" of this HSBC executive: now here's a London banker, British subject, grabbed by the police at the gate of trans-Atlantic flight, and marched into a Brooklyn jail cell for the evening. I hope we have some pictures of that, because the American people should get a sense of what this was.

There's a certain retribution that should be handed down, but I think most importantly – and what Franklin Roosevelt really truly grasped, and perhaps both John and Robert Kennedy had a sense of, as they became leading figures – was this future orientation over the society. What this conference made very clear, is that [we're] moving now into a complete transformative moment in history, [where] the capability and potentials for mankind's development are more clear than ever. This process, the discussion we're leading, is essential, both in the United States with those campaigns, but also internationally.

BENJAMIN DENISTON: Well, I think this puts the whole Deutsche Bank flank that Mr. and Mrs. LaRouche have defined,

in
its proper and important context, because that is the issue:
How
do you create the future? We've said that when this was first
launched, there was a lot of populist rage against it. "Why
are
you trying to defend the banks? Screw the banks! Let it all
come down." We don't want to let it all come down. We don't
want a return of the 14th Century Dark Age. We need sane,
qualified leadership; and I think that what we're discussing
here, in terms of how do we move out of the present situation
into a stable position as Franklin Roosevelt did. How do we
mirror and recreate that type of an organization process again
now, in a far worse situation, quite frankly.

What Lyndon and Helga Zepp LaRouche have pointed to
around
the Deutsche Bank situation, I think is key and indicative as
a
model, but a critical and necessary intervention, but also a
model for the type of reorganization we need. The system is
bankrupt; you need sane leadership to come in to say, "Let's
reorganize this thing. Let's keep the institutions
functioning,
as Franklin Roosevelt did. Let's figure out what of these
phony
fictitious assets need to be set aside and forgotten about;
this
entire insane derivatives bubble." But let's use the
institutions as they were created to be used; as Herrhausen
understood. One of the last, if not the last, high-level
banker
who actually understood that. Hamilton understood it;
Franklin
Roosevelt understood that we need these institutions to
facilitate physical economic growth; increases in the
productive
capabilities of society, increases in the productive powers of

labor. It's absolutely necessary that we reorganize the financial system to be able to do this, and not let it come down

in some chaotic, catastrophic breakdown; which is the threat looming now.

I think this needs to be seen as part of a unified perspective, because we're also discussing all these break-outs

around the issue of these wars of aggression, the terrorism.

Really this is part of the same breakdown process. When Lyndon

LaRouche {uniquely} said in 2000 that we're heading towards a Reichstag Fire event with the incoming Bush administration, forecasting what became 9/11; one of the major issues in his assessment was the breakdown of the financial system. These are

not separate issues, these are part of one and the same issue.

What we're seeing now as the potential to really eliminate this

Anglo-Saudi geopolitical irregular warfare terrorism apparatus,

is part of the same thing as retaking over the financial system

of the trans-Atlantic system and re-orienting it to a true Hamiltonian, Franklin Roosevelt, patriotic orientation. So, we

can actually ally, what was presented at this Berlin conference,

ally with China, with Russia, in the creation of this win-win perspective; this collaborative paradigm. But the convergence of

these issues, I think is critical; because this is not terrorism

here and financial system there, this issue, that issue. It is

how do we look at the situation as a totality and intervene to take the necessary steps to move out of the situation.

OGDEN: Absolutely. One of the things Viktor Ivanov, who was the anti-narcotics czar of Russia, said very clearly [was] if you want to shut down drugs and terrorism, you need to have a global Glass-Steagall. What Glass-Steagall is going after is exactly what HSBC has been engaged in for decades. LaRouche knew that originally when he wrote {Dope, Inc.}; saying don't give these guys a charter in the United States. Don't let them operate in the United States; this is a drug and terror money-laundering bank. That's exactly what their DNA is. I think realizing that these are not all separate issues, but these are one and the same: what the Chilcot Report is implying; what the 28 pages are just the tip of the iceberg about; what Glass-Steagall is intended to shut down. This {is} the failed system, and you need to have then a solution that you replace it with. Diane, that's what I think was so important about – I mean, you just said this. The reaction which the American people could easily fall into in the present circumstance, would be mass demoralization; fear of random acts of terror, just sheer emotional exhaustion because of the struggle to survive on a daily basis economically, the heroin epidemic that is touching so many families. Just disbelief about the place that we've come to as a nation in terms of political candidates and the political process.

DENISTON: I don't know if they deserve that term, even.

OGDEN: You could face widespread demoralization. On the other hand, you need to have leadership; and that leadership includes a certain faith in humanity, faith in mankind and faith in a higher principle of natural law. This was very much what was probably on Friedrich Schiller's mind when he wrote that original "Cranes of Ibykus" poem; realizing that you had a demoralized population in France which failed in the face of a great opportunity of that moment. This was the circumstances in which Helga LaRouche has raised this continually over the years. The collapse of the Soviet Union in 1989; the great opportunity that was presented there. The great opportunity that we have in front of us now. So, that element of a faith or a sense of higher justice absolutely is the critical element. Why do we have these beautiful concerts that accompany every great international conference that the LaRouche Movement sponsors around the world? The Berlin conference ended with an absolutely unbelievable Classical music concert which included a dialogue of great cultures; from China, from Russia, from Europe. We're building toward a series of very significant concerts in New York City. All of those are critical to have a taste of the beauty of what the New Paradigm represents, in order to re-moralize a people to have a sense of that faith in the goodness of mankind.

SARE: Well, not exactly on the music question, but I think it's also really important to be concrete with people; because

Americans – like many people in the West – have gotten very brainwashed about the idea of money. They think that money per se has an intrinsic value. And when you talk about Deutsche Bank, for example, or you talk about what it would look like to reinstate Glass-Steagall here, because what we're saying is emphatically that we don't have a scheme to bail out the derivatives obligations of Deutsche Bank; that's not what we're talking about. We're talking about capital, so the bank is put in a position to be able to issue credit to be stable and to create an opportunity for the future; for collaboration with Russia and China, for great projects and infrastructure and science, and to be an institution that people have faith in. Similarly here, if we were to reinstate Glass-Steagall, the first thing that you would discover is that everything that people thought had so much value with all this money, really didn't amount to anything. What people might think they have in their pensions, or the stock market, would all be greatly diminished. That's why the immediate next step is this question of national banking and Hamiltonian credit; because what you would have to do, is be able to put credit into those things that would generate growth, that would actually generate an increase in productivity of the population.

So, you take something like the legacy of Krafft-Ehrlicke, the question of the space program – man's mission in space; we said we actually have to have a banking system that supports us figuring out whether it's feasible in the not-too-distant future

to have a manned mission to Mars, or something else. What would be involved in that? And what you would discover is, unless you did something about the transportation grid in the United States, there's no way you could get the bits and pieces and dialogue between the scientists to come together. In other words, it would force an up-shifting of the entire means of society's functioning.

If we wanted to develop fusion rockets – we took a trip here to the Princeton Plasma Physics Lab; and they're on the PSE&G power grid like all of the residential power. But when they're conducting an experiment, I think they by themselves are using about as much electricity as the entire rest of the state combined. It's a massive amount of power to do these things. So, if we were actually try and do this with our power grid right now, we'd just blow out the grid. We just would not have the electricity to continue to let people have air conditioning or run their blow dryer or their dishwasher, and figure out how we're going to launch advanced technology to outer space.

So, what you're talking about very concretely, are the means by which you increase the productivity of the population. And that in turn inspires a real quality of optimism, because when one knows that you're going to produce, or you're going to create something that will live on after you, or you're discovering a principle which will mean something to future generations, then you have a real sense of the value in your having lived. And today, I think people have been very much robbed of that; in fact, in a sense – and probably this is why there are so many

suicides – what people see is that in the United States, the standard of living is collapsing, the ability of people to be productive is collapsing. So, you say the sum total of my existence is that we're worse off than we were before; and that idea frankly is Satanic. It's anti-human. So, we have to reverse it.

I think we can; I think we're at a moment where we can. I think part of the reason we're getting a phenomenal response on the music, with people joining the chorus. People joining the chorus recently, there is absolutely no standard type of person who is joining the chorus. It is people who have never sung in their life, who cannot read music, who cannot match pitch even; to people who have professional training, conservatory training. And they all come together and have a certain quality of inspiration to work on this mission. So, I think this is what we actually can do. And what I was saying in the statement yesterday is that my sense – especially after being out at Columbus Circle in Manhattan – is somehow people are missing this. They've become so pessimistic that they're not actually seeing the enormous potential that exists. We've all heard the fable about the goldfish that's swimming in this little teensy bowl. You get rid of the bowl, and you put the goldfish in the ocean; and the goldfish keeps swimming around in this little tiny circle. In a sense, a lot of our friends in the American population are behaving as if they're stuck in this little teensy

world; when the reality of that world has shattered and there's something much bigger that we can be a part of. There are certain concrete steps that have to be taken, but with proper leadership we are in a position to actually do them.

OGDEN: I just wanted to respond to one thing that you brought up right in the beginning there about how there needs to be a concrete approach to changing people's concept of economics.

This is absolutely the Franklin Roosevelt element, but he was explicit; he said, "No longer is it the effervescent pursuit of profits, but it's the thrill of creative effort." The paradigm

shift between what came before Roosevelt and what he ushered in

on the day of his inauguration, was driven by that principle; the

Hamiltonian principle. Driven by the idea that there's a concept

of the productive powers of the human species which is a completely different measurement than what you think of when you

talk about money. This gets at the root of what we've been discussing over the last few weeks with this Herrhausen legacy.

It's not coincidental that at the same time that Mr. LaRouche was

making his 1988 speech at the Kempinski Hotel, forecasting the collapse of the Soviet Union and the reuniting of Germany; which

frankly came as as much of a surprise as the Brexit vote. Who ever thought that Europe would just be completely disintegrated

the day before that happened? Even as the vote tallies were

coming in, it was the same kind of "nobody saw it coming" moment.

But it's not a coincidence that at the same time that was occurring, you had Alfred Herrhausen – who was experiencing himself a sort of transformational change in his understanding of what really drives economics in the first place. I was reading some of the writings that were published in English; and one speech that he delivered just shortly before his assassination, begins in a fascinating way. Showing you that he uniquely was ready to reconsider the entire axiomatic foundation of what the postwar Bretton Woods system was based on; understanding that it was driving itself towards a breakdown crisis. This is just the beginning of what he said. The speech was called "The Time Is Ripe"; so he began by saying: "The time is ripe; ripe for a new and broader approach to resolving the international debt crisis, with which major parts of the world have been concerned since 1982. And this new approach must take into account the meanwhile changed nature of the problem, and be based upon the structure of the realities now confronting the several participants in their various roles. This applies to creditors, debtors, governments, and to the Bretton Woods institutions – the World Bank and the International Monetary Fund."

Then he goes to discuss his proposal for either a moratorium

or a complete writing-off of the debt of the Third World and a new idea of directed credit towards the industrialization of Poland and Eastern Europe. This is the kind of Damascus Road conversion or you could say "Herrhausen Moment" that we need to inspire among similar leading layers in our society today; to realize this thing is gone. There is no saving the system in its current form; you can no longer put band-aids and piecemeal solutions. You need to reconsider the time is ripe for reconsidering the entire idea of what we had previously considered the axioms of this system.

So, in the same way that the 28 pages, the Glass-Steagall fight, the Chilcot Inquiry, these similar threads; we also need to have a victory moment on this idea of the Hamilton principle and the creativity of mankind as the true measurement of economic value.

DENISTON: I would just again reference people to Mr. LaRouche's Four Laws document, which he had issued I think two years ago now. We re-featured it in the context of these developments of recent weeks. It's a very concise, but very dense presentation of exactly this issue. I think for our situation in the United States, that still stands as the essential policy document to complement what needs to happen in Europe around Deutsche Bank, around the breakdown over there and the intervention needed. To complement with that with actions in the United States;

Glass-Steagall being part of the party platforms is a good step.

But as you're saying, it's just stopping the bleeding; and if we

don't actually move with the full credit system and the reorganization of the banking system as a whole and actual knowledge of where to invest this credit. It's going to take serious work after decades of a post-industrial, post-productive,

increasingly insane economy, to actually begin to rebuild a productive base again. This is going to be a serious program that's going to be required; and Mr. LaRouche's document there is

the reference point that people should be looking to.

Obviously,

we have it linked here in the description of this video; that should be circulated, read and studied, and understood in detail.

That is our roadmap at this point for this full recovery program;

centered around a unified conception unique to Mr. LaRouche about

the real science of human growth, human progress, human creativity. His work is essential at this point to overcome the

deep depths of the crisis we face in the United States. We need

an even better insight into the science of human economic progress that he's provided with his work.

SARE: I met a woman yesterday in the organizing who said,

"Well what do you mean Glass-Steagall? We can just do work on Deutsche Bank; we can just do more quantitative easing, that's what they've been doing. You just issue the money to cover their

obligations." And she was serious, so it does show the kind

of
job we have to do.

DENISTON: Yeah, it worked great for Germany in the 1920s, right?

STEGER: Well, that's the thing, too. The Americans have such a small view of history; so much of the here and now. Helga has raised this as a subjective factor; but so few Americans actually have a broader scope of what we're confronting. What's brought to mind is Lyn's often-made reference to the Bertrand Russell dominance of this last century. I think most Americans don't really conceive – and I think Alfred Herrhausen understood this problem – is that Germany never really ever had a chance to fully embrace itself as a unified oriented towards this level of scientific advancement. Apparently, at the major event after the Napoleonic Wars, it was decided Germany would not be able to become a nation; as Italy would not be able to. There was an attempt to not let these nations or these people become sovereign, unified countries. It was only unified in the late 19th Century; and what follows then is Germany is basically manipulated into a perpetual state of war. World War I, World War II, and obviously the dominance of the Cold War; all of which was a cultural outlook governed by the Bertrand Russell outlook of a Satanic view of man. Herrhausen saw with a sense of optimism, a chance to break from that. I think that's what's

really missing in the American people today. The striking nature of the moment we're in.

Diane, you raised this question of how do you mobilize the population. For too many people, they're waiting; they're waiting for someone – "I'll know it when I see it" kind of quality. Just a lack of real understanding. But probably the best expression of this in history, in thinking of the various moments when there have been major upheavals, is really the American Revolution. The unique action by George Washington at that point, to clearly define a perspective of commitment of his own identity, his own fortune, his own honor, his own life; but really to shape an historical period. That really brought into bear Hamilton's policies and the whole orientation of the United States in terms of development. But the best way to move people is not to see when they're going to move; but to begin to move with a very clear campaign of what we intend to build and construct on the basis of Franklin Roosevelt, but really a much more advanced conception today because of the space program, because of what's developed. We're really at a moment of history where action of a quality of leadership is required; and to the extent we can make that clear, the greater chance we have of being successful.

OGDEN: Absolutely. That's the lesson to be gleaned from the developments in the recent period; that when we act as

true

leaders – in other words, not responding to events as they unfold over time – but setting the agenda for the future, history is shaped by that kind of leadership. That's very clear

from the 28 pages. If it had not been for the decision by the LaRouche Movement in collaboration with others, to make this happen; it never would have happened. This is not history just

sort of happening on its own; this is a mobilization of the system of government that we have, that was given to us. And it

was a decision to force this into being. If we had not decided

that we were going to force Glass-Steagall onto the agenda and say this is the defining issue, that never would have happened.

I think you can go back even further and realize that what's happening now in China and the allied countries of China, with the adoption by the most populous country on the planet of the New Silk Road, the Maritime Silk Road; this entire New Paradigm

of Eurasian development, directly came out of a decision that was

made in the aftermath of the collapse of the Soviet Union by Lyndon and Helga LaRouche to say: We are going to use this opportunity to put on the agenda what the future must become.

The Productive Triangle; the alliance between Russia, India, and

China as the three great powers of Eurasia; and the campaign to

bring Germany and the rest of Europe into that. That is now reality; that was the future; that is now the present.

I think it's that kind of way of thinking that the role of

real leaders is not to say what are the "objective circumstances"

in the present to which you have to respond, and to stake some sort of political position on, yea or nay. The real question is, who has the vision to say this is what the future must become; and how do we set the agenda according to which history is then forced to unfold?

SARE: I think one thing that Michael and I were discussing earlier, that would shift things dramatically, is if Americans would stop pretending that President Obama has any legitimacy in the White House and doesn't actually belong behind bars for the crimes that he's committed.

OGDEN: Jacques Cheminade said it well in the statement he issued after the Nice terror attacks. He said, maybe the Chilcot Report should send shivers up and down some people's spines to realize they're not safe. What are the Chilcot Reports of the future going to say about you, the people who have been defending the terrorist networks in Syria – al-Nusra – to overthrow the Assad regime? Those who worked with Prince Bandar and the rest of the Saudi regime? The people who set up Al Yamamah in the first place? When Nemesis comes to judge you, where will you stand? I think it's that kind of principle of natural law and justice which Obama and the rest of that retinue – as Jacques Cheminade said very clearly – these are the questions which must be asked.

STEGER: Then there's a certain lady in France who's facing a certain threat of that at this moment. The director of the

IMF

now faces prosecution for corruption. This process is unfolding

and I think the reality of it is, most Americans know Obama is probably one of the most evil and Satanic people on the planet today. The question is, not is he that; but is justice actually

possible. I think we've entered into a period of time where things that people thought were impossible have now become possible. The question is, are they up to the task of acting upon that? That really seems to be the characteristic. We could

have a major break on Obama; and some people may say, based on Presidential election timeframes, what difference would it make.

Clearly, at this kind of moment in history, a very clear and decisive act against the President to expose his crimes; this is

the President, by the way, who lauded himself on returning the United States to international law. It's just been made very clear by a massacre in Syria by US bombing; bombing which violates international law and Syrian sovereignty. The case is

building to bring down Obama; and I think there's probably a little bit of concern in the White House that things might be changing. The question is, is there the guts and courage to act

upon it. Like our friends on the 28 pages, are we willing to pull a Gravel and really take on the real moment in history?

OGDEN: Precisely. I think that's a very apropos parallel.

Not only was it the fact in very large measure that Steven Lynch

publicly threatened that they were going to have their Gravel moment; and come to the floor of the House and just read these into the public record that probably precipitated the decision

that they had no choice but to release the 28 pages in one form or another. But also, it's a very apropos parallel, because look at what effect Senator Gravel had when he took the action to read the Pentagon Papers into the Congressional Record. That precipitated the events that led to the impeachment and disgrace of the entire Nixon policy, the Vietnam War policy. What has now been revealed by the 28 pages goes far deeper than anything that was contained in the Pentagon Papers at that time. What this represents is the tip of the iceberg; and the fact that the people who have been involved in this are not satisfied. People like Congressman Walter Jones, Congressman Steven Lynch, former Senator Bob Graham, are not satisfied to just sit back and say, "Well, we just won a victory on the 28 pages." They all have been very clear; this is only the beginning. We know what this represents; this is the cork that has now come out of the end of the bottle. There is far, far more that needs to come out; this is the tip of the iceberg.

As we've said repeatedly, if you just follow the money trail from Bandar to the Al Yamamah deal, you'll see where these policies were originally born. It's very ugly; very bad news for the British monarchy and for the entire Bush/Cheney apparatus.

STEGER: Well, there's no envy of Obama here.

OGDEN: Michael, maybe you want to say a little bit about this event that you are going to be involved in this weekend in Seattle.

STEGER: It's indicative. We've got an event tomorrow in Lynnwood, near the Seattle area at the convention center there; and then another event in Bellevue on Sunday. What we're seeing is an increase in integration between our activity and institutions who are looking to collaborate on Russia's and China's intervention today; specifically on this economic perspective. What's driving this entire process, this higher question of justice beyond retribution, is really mankind's great potential for development. The space exploration question probably best qualifies the real nature of mankind's potential and orientation. You see that orientation coming from China probably most and best of all; and of course, the collaboration with Russia. So, there are Russian and Chinese networks throughout the West Coast, both in Seattle and San Francisco and in Los Angeles, who we find increasingly working with us. So, there's going to be a collaboration on Saturday, hosted by Dave Christie here from Seattle, along with people like Mike Billington of the EIR staff, a number of speakers from the Chinese-American community, nuclear engineers, aerospace engineers from Boeing, people involved in US-China investment capabilities, the Russian perspective. And then something similar in Bellevue, with the Bellevue Chinese Chamber of Commerce on Sunday. So, you see a real potential. You're beginning to see the New Paradigm, the win-win orientation of

the

New Silk Road; it's creeping in. There are numbers of universities now holding events on the One Belt, One Road policy.

I think the leadership of Japan has realized, as perhaps Erdogan

has had a certain Damascus Road conversion; it is clear that with

nearly 5 billion people and the largest growth potential mankind

has ever seen, there's no way any nation can {not} participate in

this orientation. I think these conferences this weekend will be

a significant part of that.

OGDEN: Great. I think we'll definitely have some coverage

of that, if not some actual video that people can watch. So, I

think that is a very comprehensive discussion; it sort of touched

all the bases. I would emphasize that Mr. LaRouche's initiative

and Helga LaRouche's initiative on this Deutsche Bank remains a

forefront item of mobilization. I think people need to take what

has been said here and develop that in terms of communicating the

credit principle as the foundation for an entirely new paradigm.

We will continue to provide material on that. I think what comes

out of this conference in Seattle this weekend will also make that increasingly clear. I'd like to thank all of you for

watching; again, ask everybody who is viewing this, to please

subscribe to the LaRouche PAC YouTube channel. This is LaRouche PAC Live; and we have live broadcasts many times a week, so you'll be sure never to miss one of these live broadcasts. Please also subscribe to the daily email, if you haven't already. You can get the LaRouche PAC lead directly to your inbox every day. Thanks a lot for watching, and please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Modstanden mod THAAD vokser i Sydkorea

21. juli 2016 – Den sydkoreanske præsident Park Geun-hyes kapitulation over for Obamas krigsoprustning i Asien møder voksende modstand internt i selve Sydkorea. Park godkendte det amerikanske krav om at deployere THAAD-missilsystemet (Terminal High Altitude Area Defense), med dets X-bånd-radar med en rækkevide på 2000 mil, i Sydkorea, til trods for, at hendes regering tidligere havde indrømmet, at det var ubrugeligt over for Nordkorea, men en reel trussel over for Kina og Rusland.

Kilder i Seoul sagde til *EIR*, at demonstrationerne imod THAAD-deployeringen ikke blot er et udslag af »ikke i min baghave«, men at de er landsdækkende og fokuserer på den ekstreme fare for at gøre Sydkorea til et mål i en udvidet krig.

Xinhua rapporterede i dag om førende sydkoreanske freds fortalere og lærde, der fordømmer Parks farlige træk:

* »THAAD er et spørgsmål, der har en stor, negativ indvirkning på den Koreanske Halvø, Nordøstasien og ligeledes

verdensfreden, såvel som også Sydkorea«, sagde Cheong Wook-sik, direktør for Fredsnetværket og medformand af bestyrelseskomiteen for det Civile Fredsforum, under en pressekonference med udenlandske korrespondenter i Seoul.«

* THAAD's X-bånds-radar vil blive opereret af de Amerikanske Styrker i Korea (USFK), og ikke af koreanske tropper. Der er ikke plads til, at vore tropper kan intervenere i operationen. Det er et spørgsmål om Sydkoreas suverænitet«, sagde Park Jung-eun, vicegeneralsekretær for Folkets Solidaritet for Deltagelse i Demokratiet (PSPD).

* »(Sydkoreas THAAD-deployering) var en beslutning om at opgive militær suverænitet til fordel for USA samtidig med, at man hævdede suverænitet over for Kina og Rusland«, sagde Lee Hae-jeong, professor ved Chung-Ang Universitetet. Seouls omstødelse af sin tidligere holdning ville betyde, at man måtte skrotte Park Geun-hyes regerings storstilede diplomatiske politik og sikkerhedspolitik, inklusive det Nordøstasiatiske Samarbejdes Fredsinitiativ og det Eurasiske Initiativ, der behøver samarbejde fra Kina og Rusland, sagde professor Lee og tilføjede, at beslutningen om at deployere THAAD blæste den strategiske tillid bort, som Sydkorea har etableret med Kina og Rusland.

Foto: Flere end 2000 sydkoreanske borgere demonstrerede den 21. juli i Seoul, imod opstillingen af THAAD-missilsystemet (Xinhua).

Tyrkiet erklærer tre måneders

undtagelsestilstand

21. juli 2016 – Efter møder mellem det Nationale Tyrkiske Sikkerhedsråd og kabinettet, erklærede præsident Recep Tayyip Erdogan den 20. juli en tre måneders landsdækkende undtagelsestilstand. Dette er ikke militærets overtagelse af magten i landet og har ingen indvirkning på parlamentets funktion. Det giver mere magt til provinsguvernørerne, der for det meste er statsudnævnte civile tjenestemænd. Formålet er at fortsætte med at arrestere og afskedige dem, der angiveligt skulle være involveret i kuppet, samt også medlemmer af bevægelsen omkring Fethullah Gulen, der beskyldes for at stå bag kupforsøget. Regeringen har påkaldt artikel 120 i den tyrkiske forfatning, der gør det muligt at erklære en undtagelsestilstand i op til seks måneder i tilfælde, hvor der foreligger trusler mod den forfatningsmæssige orden. Der vil blive fremstillet lovforlag i parlamentet om spørgsmålet, som det kræves.

»Formålet med undtagelsestilstanden er at tage nødvendige skridt på den mest effektive og hurtige måde, for at eliminere truslen mod demokratiet i vort land, mod regering ved lov og mod vore borgeres rettigheder og frihed«, sagde Erdogan.

»Loven for undtagelsestilstand er en proces, hvor man giver mere magt til guvernørerne. De tyrkiske bevæbnede styrker vil tjene guvernørerne i provinserne og arbejde sammen med dem. Der er ingen begrænsninger af fundamentale rettigheder og friheder under undtagelsestilstanden. Vi er garanter for dette«, sagde han.

Regeringen vil også suspendere den Europæiske Menneskerettighedskonvention (ECHR) under undtagelsestilstanden.

»Frankrig erklærede også undtagelsestilstand. Og de har suspenderet ECHR under konventionens artikel 15«, sagde

vicepremierminister Numan Kurtulmus, som er talsmand for regeringen, til Ankaras mediebureauchefer den 21. juli. Frankrig har netop fornyet sin undtagelsestilstand for yderligere seks måneder.

ECHR's artikel 15 betinger: »I en tid med krig eller anden offentlig nød, der truer det nationale liv, kan enhver, der, som statsrepræsentanter, har underskrevet traktaten, træffe forholdsregler, der nedsætter nationens forpligtelser under denne konvention i den udstrækning, som er strengt nødvendig i situationen, under betingelse af, at sådanne forholdsregler ikke strider imod nationens andre forpligtelser under international lov.«

Deres dag kom – og gik!

22. juli, 2016 (Leder) – Det er, hvad de to, offentliggjorte rapporter i denne måned har betydet, den ene, Storbritanniens længe opsatte Chilcot-rapport om Tony Blairs kriminelle ansvar for den ulovlige Irakkrig, og den anden, USA's længe undertrykte 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, der dokumenterer den saudiske hånd bag dette slagteri. Det betyder, at, efter femten års krige baseret på løgne, tiden nu endelig er rindet ud for de bloddryppende dinosaurer Tony Blair, George W. Bush, Dick Cheney og Barack Obama. De har ødelagt Mellemøsten, druknet Europa i desperate flygtninge og forårsaget blodsudgydelser på gaderne i hele Europa og USA – alt sammen baseret på løgne.

Og tro endelig ikke, at Tony Blair blot var den dysfunktionelle George W. Bush' »puddelhund«. Faktisk var det ham, der satte Bush i gang på vegne af den britiske Dronning, som i virkeligheden var den, der gav ordrene. For eksempel

inkluderede den dokumentation, som Chilcot udgav, en note fra Blair til Bush fra 12. september 2001, og som tilskyndede ham til omgående at reagere på masseødelæggelsesvåben«. Skønt han endnu ikke specifikt fremhævede Irak, skrev Blair: »Noget af dette vil kræve handling, som vil få nogle til at stejle. Men vi må hellere handle **nu** og forklare og retfærdiggøre vore handlinger sidenhen, end at opsætte det, til en yderligere, måske endnu værre katastrofe finder sted. Og jeg mener, at dette er en reel mulighed.« [original understregning]

Deres femten års krige baseret på løgne, deres femten års terrorisme har været en mørk tidsalder for civilisationen. Tiden er inde til at kassere alt dette; tiden er inde til at instituere en menneskelig kurs for menneskelige anliggender, selv om der kun er få mennesker, der i realiteten ved, hvad det vil sige at være menneskelig, og rent faktisk opfatter sig selv som menneskelige væsner, snarere end som smarte, talende dyr. I netop dette øjeblik, på dette tidspunkt, hvor vi trues af, at et ukontrollabelt finansielt kollaps bryder ud, og som muligvis begynder med Tysklands Deutsche Bank, har Lyndon LaRouche fremsat et nødinitiativ til at komme dette kollaps i forkøbet ved, at arbejdskraftens produktivitet næres, og denne næring er menneskelig, skabende opdagelse, eller sand menneskelighed. Han har foreslået, man som et nødtiltag redder Deutsche Bank på betingelse af, at denne omgående og på drastisk vis ændrer sin politik og kommer tilbage til den politik, som førtes under den tidligere formand Alfred Herrhausen, der blev myrdet af stadig ukendte gerningsmænd 30. oktober, 1989.

På det tidspunkt var Herrhausen, i lighed med Lyndon LaRouche og hans hustru Helga Zepp-LaRouche, en af dem, der kom ind for at sikre, at det dengang igangværende fald af det kommunistiske system førte til fælles højteknologisk og højproduktiv udvikling af de lande, der havde befundet sig på begge sider af det såkaldte »jerntæppe«. I oktober 1988 vidste Lyndon LaRouche allerede, stort set før nogen andre, at

Berlinmuren ville falde, og at Tyskland kunne genforenes. På det tidspunkt talte han offentligt i Berlin, for at tilskynde Tyskland til at hjælpe med den agro-industrielle udvikling af Polen, og med at lancere en sådan forenet, øst-vest udviklingsproces. Inden for tre måneder blev LaRouche tiltalt på grundlag af falske anklager og blev kastet i fængsel af George H.W. Bush. Et år senere blev Herrhausens dernæst myrdet fem dage, før han var programsat til at holde en tale med det præcis samme budskab, nemlig en opfordring til at etablere en udviklingsbank for Polen, modelleret efter Tysklands genopbygningsbank efter krigen, og som igen var modelleret efter Franklin Roosevelts Finansieringsselskab for Genopbygning.

Se: LaRouche's 40 Year History for a New Economic Order

Hele dette emne er langt mere dybtgående, end det kan fremstilles her, og dets implikationer langt mere vidtrækkende. Men dinosaurerne har haft deres tid. Giv plads til menneskelige væsner.

**POLITISK ORIENTERING den 21.
juli 2016:**

Kupforsøget efter rapprochement mellem Tyrkiet og Rusland// og den tjetjenske vinkel Se også 2. del

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del:

Lyd:

Det mislykkede tyrkiske kup og amerikanske atomvåben

20. juli 2016 – I løbet af de seneste par dage har der været en bølge af bekymring over sikkerheden for lageret af B61-3/4-atombomber, som USA har i depot på Incirlik-flyvebasen i Tyrkiet. Den kendsgerning, at den tyrkiske kommandør for flyvebasen var blandt de højtplacerede militære officerer, der blev varetægtsfængslet tidligere på ugen, har øget bekymringen for tilstanden af disse våben, der estimeres til et antal på så mange som 90. USA har haft atombomber dér siden 1950'erne, da USA's Ingeniørkorps oprindeligt byggede faciliteten. I tiden efter den Kolde Krig var der krav om deres fjernelse, især fra general James Jones i 2005, da han var chef for NATO. Andre siger, nej, de skal blive dér pga. Ruslands gen-opkomst. Nu drejer spørgsmålet sig om Tyrkiets stabilitet. Et problem

omkring argumentet for, at bomberne skal blive, er, at der ikke findes noget fly i Tyrkiet, der er i stand til at kaste bomberne, hvilket betyder, at man ville blive nødsaget til at bringe specialfly, der kan monteres med og kaste bomberne, samt uddannet personel, ind til at kaste dem, ifald man beslutter at bruge dem. Dette rejser yderligere spørgsmål til, hvorfor de stadig er der.

Jeffrey Lewis, direktør for Det Østasiatiske Program for Ikke-spredning, for James Martin-centret for Studier af Ikke-spredning ved Middlebury Institut for Internationale Studier i Monterey, skriver i en artikel i *Foreign Policy*, at kupmagere i lande, hvor der tidligere har været militærkup, ikke har haft atomvåben højt placeret på deres liste over prioriteter.

»Skulle en fjendtlig junta tage magten over et land, hvor der er stationeret amerikanske atomvåben, kunne tingene gå hen og blive mere farligt«, skriver Lewis. Forsigtighedsreglerne på amerikanske baser, hvor atomvåben er oplagret, er fornuftige, fortsætter Lewis, men »de er baseret på en række antagelser om, at landet er stabilt og venligtsindet. Synet af Incirlik-basens kommandør, der kommanderes i gåsegang fra basen, er foruroligende præcist, fordi dette underminerer sådanne antagelser.«

I betragtning af risikoen for yderligere kaos i Tyrkiet, tilrådede pensionerede DIA-officer, oberst Patrick Lang, på sin blog her til morgen, at bomberne blev fjernet fra Tyrkiet så hurtigt som muligt. »Tænk på den potentielle afpresning, der ligger i at være i besiddelse af et eller flere af disse våben, i hænderne på vore fjender«, advarede han.

Foto: Den øverstbefalende over Incirlik Flyvebasen, Bakir Ercan Van, var blandt de seks tusinde ansatte i militæret og retsvæsenet, der blev arresteret i hele Tyrkiet, mistænkt for at være involveret i det mislykkede kupforsøg, iflg. tyrkiske nyhedsmedier i søndags.

Et kupmønster i NATO's oprustning til krig

20. juli 2016 – Hvis man ser bort fra elitens hjernevask af de tre baltiske stater, der har lagt fundamentet for meget af det igangværende anti-russiske hysteri, er den farligste udvikling, efter Maidan-kuppet i Ukraine, den radikale ændring af politikken i Polen. Den nye, ekstremt nationalistiske regerings overtagelse af magten i midten af november 2015 efterfulgtes af angreb i medierne og i retssystemet, samt af et spektakulært angreb i midten af december, som forsvarsministeren beordrede, imod et nyligt dannet NATO-center for indsamling af efterretninger, og forvisning af centrets personale. Den kommanderende polske officer blev arresteret og endda anklaget for forræderi for at arbejde sammen med fjendtlige agenturer (sic – dvs., NATO!). Centeret blev tilsyneladende anset for at være en modstander, der ikke frembragte den form for anti-russiske beviser, som det ønskedes af forsvarsministeren, en paranoid person, der mener, at Rusland har hyret aliens (!) (altså udenjordiske væsener!) til at ødelægge Polen.

Hændelsen skabte stærke modreaktioner blandt flere NATO-medlemmer, inklusive Tyskland, og som krævede, at Alliancen traf foranstaltninger til en disciplinær aktion imod Polen og endda en annullering af det planlagte NATO-topmøde i Warszawa. Det blev dengang antydnet, at den nye, polske regering imidlertid havde opbakning, hovedsageligt fra Cameron, men også fra Obama, så der skete intet, og hele den anti-russiske topmødeagenda forblev uændret. På den ene side reducerede tyskerne deres tilstedeværelse ved den nylige NATO-øvelse, Anakonda, men gik på den anden side ind på at overtage kommandoen over en af de ekstra kampbataljoner, som NATO

besluttede at stationere i de baltiske stater. Frankrig udeblev totalt fra Anakonda.

En kombination af afpresning fra Obama, Cameron og Warszawa, og en heftig anti-tysk, sort propagandakampagne i de nu regeringskontrollerede hovedmedier i Polen, tvang den tyske regering til at fremvise en vanvittig solidaritet med Polen: der blev ikke afholdt nogen mindebegivenhed i Berlin den 22. juni i anledning af 75-året for Operation Barbarossa; i stedet var der samme dag i Berlin et show fra Merkels side af solidaritet med den polske premierminister Beata Szydlo. En gentagelse af Merkels afvisning af at deltage i paraden i Moskva på 70-års dagen for Wehrmachts kapitulation, den 9. maj, 2015, hvor Merkel hævdede, at hun ikke kunne deltage, så længe der ruller russiske tanks rundt i Ukraine.

Lyndon LaRouche om kuppet i Tyrkiet: Se til den tjetjenske vinkel, og man vil finde briterne

20. juli 2016 – I en kommentar til det nylige tyrkiske kup sagde den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, at ideen om, at den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan skulle have iscenesat et falsk kup for at retfærdiggøre en udrensning af oppositionen imod ham, er vanvittig. I stedet sagde LaRouche, at man skulle se på den tjetjenske vinkel, hvor de afgørende britiske forbindelser skal findes. En gennemgang af de nylige begivenheder peger præcist i denne retning. LaRouche nævnte sit eget, direkte samarbejde med den russiske præsident

Vladimir Putin om bekæmpelse af de tjetjenske terrorister.

Den 27. juni sendte præsident Erdogan et brev til præsident Putin, hvor han undskyldte for Tyrkiets nedskydning af et russisk kampfly den 24. november 2015, hvor det blev påstået, at kampflyet krænkede tyrkisk luftrum. Dengang meddeltes det også, at Putin og Erdogan kunne mødes i den nærmeste fremtid, i august eller september. Inden for 24 timer, den 28. juni, blev Istanbuls Atatürk-lufthavn mål for et tredobbelt selvmordsbombeangreb, der dræbte flere end 40 mennesker og sårede flere end 200; bombemændene var tjetjenere, der hørte til Islamisk Stat (ISIS/ISIL), og de havde opereret i Syrien fra baser internt i Tyrkiet. Dette var første gang, at en tjetjensk ISIL-terrorcelle havde udført et selvmordsbombeangreb i Tyrkiet. I betragtning af timingen havde bombeangrebet tydeligvis forbindelset til den tyrkiske regerings plan om at normalisere relationerne til Rusland. Og siden dette bombeangreb er denne proces fortsat: Tyrkiet, der arresterer lejesoldaten fra de Tyrkiske Grå Ulve, der skød og dræbte en af piloterne fra det russiske kampfly, der var sprunget med faldskærm til sikkerheden på syrisk jord. Og nu, efter kupforsøget, har den tyrkiske regering arresteret de tyrkiske kamppiloter, der nedskød det russiske kampfly, og fremført deres involvering i kuppet.

I en diskussion over telefon mellem Erdogan og Putin blev det ligeledes besluttet, at de to ledere skulle mødes i august. Det skal understreges, at det tyrkiske militære efterretningsvæsens rolle, samt også de organisationers rolle, der har tilknytning til tyrkiske efterretningskredse, længe har haft forbindelser til russiske og tjetjenske terrorister – siden 1990'erne, hvor de tjetjenske krige imod Rusland blev forsynet og støttet fra tyrkiske og saudiske baser. Der er nu 1.500 tjetjenske flygtninge i Tyrkiet, hvoraf de fleste findes i en flygtningelejr uden for Istanbul og har udgjort en rekrutteringspulje til ISIL-kæmpere i Syrien.

Det er ligeledes en udbredt opfattelse, at den tyrkiske

militære efterretningstjeneste har støttet tjetjenske jihadi-grupper, der opererer i Syrien. Der findes en enorm mængde af åbent kildemateriale herom, som vi ikke behøver gennemgå her; ikke desto mindre rapporteres det, at tjetjenere, der har været loyale over for Aslan Maskhadov, er den gruppe, som tyrkiske efterretningskredse foretrækker. Maskhadov var anfører for tjetjenerne i den første tjetjensk-russiske krig og blev dernæst præsident for den halvautonome Tjetjenske Republik efter en fredsaftale med den russiske regering. Dette brød hurtigt sammen og førte til endnu en krig, i hvilken Maskhadov også deltog. Han døde i 2005.

Som *EIR* har rapporteret det, så besøgte Maskhadov London i 1998, mens han var præsident for den kortlivede republik. Hans vært var den daværende finansminister fra det Konservative Parti, Lord McAlpine; han dinede sammen med tidligere premierminister Baronesse Thatcher, og han talte for det Kongelige Institut for Internationale Anliggender/Chatham House. Han dinede også med rektoren for Oriel College, Oxford, og han besøgte det Imperiale Krigsmuseum, med feldmarskal Lord Bramall som vært. Hans besøg blev arrangeret af Timothy Bell, også kendt som Lord Bell, der var rådgiver til Thatcher. Det siges, at Bell hyrede soldater, der ikke havde tjeneste, til at fungere som æresgarde, som om Maskhadov repræsenterede en suveræn stat.

Tiden er inde til, at krigen mod terror bringer Det britiske Imperium til fald – LaRouche: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet.«

20. juli 2016 (Leder) – For næsten et år siden foreslog den russiske præsident Vladimir Putin en global koalition til bekæmpelse af Islamisk Stat og andre jihadistiske terrorister, en koalition, der er bygget over modellen for den amerikansk- og sovjetisk-ledede koalition til nedkæmpelse af nazismens og fascismens svøbe under Anden Verdenskrig. Nylige begivenheder gør det klart, at tiden nu er inde til netop en sådan kampalliance – rettet mod Det britiske Imperium.

Frigivelsen, efter 14 års lange kamp, af **de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse af 11. september [2001]** har fastslået det saudiske monarkis indiskutable rolle i historiens værste terrorangreb på amerikansk jord, og en omhyggelig gennemgang af Al Yamama-sagen gør det klart, at saudierne i denne grusomhed handlede som agenter for Det britiske Imperium.

Den ligeledes nylige udgivelse af **Chilcot-kommissionens rapport har bevist, at den tidligere britiske premierminister Tony Blair var skyldig** i samme klasse af krigsforbrydelser, for hvilke topnazister blev retsforfulgt og dømt ved domstolen i Nürnberg.

I kølvandet på rapporten fra Repræsentanternes Hus' Komite for Finansielle Tjenester, som afslører den britiske regerings og Obamas Hvide Hus' rolle i mørklægningen af **hvidvask af penge,**

der stammer fra narkotikahandel og anvendes til terror, og som i enorme proportioner er blevet bedrevet af den britiske kronens bank, HSBC, blev to topfolk fra HSBC arresteret af FBI i denne uge på anklager om finansielt bedrageri. Dette er kun toppen af isbjerget.

Taget sammen, repræsenterer disse udviklinger det største dødsstød mod Det britiske Imperium i meget lang tid. Det nylige kup i Tyrkiet kan kun forstås ud fra et standpunkt om den britiske kronens rolle i sponsorering og beskyttelse af de tjetjenske terrorister, samt stort set alle andre etniske separatistgrupper på Jordens overflade. Tjetjenerne har udgjort ryggraden i al-Qaeda og Islamisk Stat og har nydt godt af den britiske kronens beskyttelse, lige siden begyndelsen af den første Tjetjenske Krig i midten af 1990'erne. Tjetjenerne stod bag selvmordsterrorangrebet den 28. juni mod Istanbul Lufthavn, der fandt sted kun kort tid efter, at den tyrkiske præsident Erdogan, under enormt internationalt pres og isolering, udstedte en offentlig undskyldning til den russiske præsident Vladimir Putin for den tyrkiske nedskydning af et russisk kampfly i november 2015. Dette er den afgørende kulisse, på baggrund af hvilken man skal foretage en kompetent vurdering af de igangværende begivenheder i Tyrkiet.

Det britiske Imperium er under angreb, det er bankerot, og det er isoleret. Enhver, der seriøst vil standse det omsiggribende mønster med global, blind terrorisme, bør erkende, at denne kun kan bekæmpes ved at gå helt til toppen, og derfra nedefter – og det betyder, at man må bringe Det britiske Imperium til fald.

I USA er Wall Street, som er en gren af det britiske finansimperium, vågnet op til den kendsgerning, at der finder en fuldt optrappet revolte sted imod deres korrupsion og tyveri. Denne revolte har omgående taget form af, at man, i både det Republikanske og Demokratiske partis valgplatform, har inkluderet en genindførelse af Glass-Steagall, noget, som er kommet totalt bag på Wall Street. Dette har forårsaget en

hysterisk reaktion fra finansoligarkiet.

Som Lyndon LaRouche i dag understregede: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet. Og USA's økonomi kan ikke overleve, med mindre man vender tilbage til Glass-Steagall.«

**Den britiske premierminister
parat til at bruge
atombomber.**

**LaRouche: 'Læg skylden ved
kilden.'**

19. juli 2016 – Det britiske Underhus vedtog mandag med et stort flertal på 355 at forny Storbritanniens Trident-atomafskrækkelse. Hele det Konservative Parti sammen med halvdelen af Labour-partiet stemte for fornyelsen. Alle parlamentsmedlemmer fra det Skotske Nationalparti (SNP), de Liberale Demokrater og Labours leder Jeremy Corbyn stemte imod. Omkring 140 medlemmer fra Labour – inklusive udfordrerne til lederskabet Angela Eagle og Owen Smith – stemte for at forny Trident. Syvogfyrre medlemmer fra Labour sluttede sig til Corbyn og stemte nej til Trident; andre 42 var fraværende eller afgav blanke stemmer.

Ifølge *Guardian* gjorde premierminister Theresa May det under debatten klart, da hun blev udfordret af SNP, at hun ville autorisere et atomangreb. Parlamentsmedlem George Kerevan fra SNP havde spurgt, »Er hun personligt parat til at autorisere

et atomangreb, der kan dræbe 100.000 uskyldige mænd, kvinder og børn?»

May svarede: »Ja. Og jeg må sige til det ærede medlem, at hele pointen med afskrækkelse er, at det er nødvendigt, at vore fjender ved, at vi ville være parate til at bruge den, i modsætning til visse forslag, der går ud på, at vi kunne have en afskrækkelse, men i realiteten ikke være villige til at bruge den, og som synes at komme fra Labour-partiets forreste bænke.«

Idet hun ikke ønskede, at der skulle herske nogen tvivl om, hvilke lande, hun var parat til at atombombe, sagde hun: »Det, som dette land må gøre, er at erkende, at det konfronteres med flere trusler, og at sikre, at vi har de nødvendige og relevante evner til at håndtere hver af disse trusler. Trusler fra lande som Rusland og Nordkorea er fortsat særdeles reelle.«

Talsmand for Kreml Dmitry Peskov responderede tirsdag: »Kreml anskuer disse udtalelser med beklagelse. Fru premierminister har øjensynligt endnu ikke haft tid til at komme à jour med forløbet af internationale affærer. Rusland er faktisk en af hovedgaranterne for international stabilitet og atomsikkerhed og strategisk sikkerhed, og dette er en kendsgerning, der er absolut indiskutabel.«

Lyndon LaRouche responderede til premierminister Mays udmelding, der kan få blodet til at fryse til is, ved at sige: »Læg skylden ved dens kilde – den blodige Dronning og alt, hvad dertil hører. Hun er, som de offentlige beviser demonstrerer, en nazist. Hele Hitler-programmet blev koordineret med det Britiske System. Få hende ud.«

Sammen med hvilket Tyskland kan Europa få en fremtid?

19. juli 2016 (Leder) – I de seneste to uger har vi – som en uopsættelig aktion, der skal gennemføres nu, i denne økonomiske og kulturelle krise – fremlagt Lyndon og Helga LaRouches forslag til at redde Deutsche Bank fra overhængende bankerot, og til at afværge krig. Fordi Tysklands økonomi er den eneste, der har et produktivt potentiale til at redde vraget af Europa ved at koble sig til Kinas storslåede projekt for den Nye Silkevej til udvikling af Eurasien, Mellemøsten og Afrika.

I modsat fald får vi krig med Kina, eller med Rusland. Obamas Hvide Hus forsøger støt og roligt at fremprovokere krigskonfrontationer med både Rusland og Kina og kræver, at Europa fremmer disse provokationer gennem NATO. Hvis terrorsplinterne fra Obamas krige i Mellemøsten og Libyen er i færd med at bombe Europa ind i en tilstand af chok, så har de hans sympati, så længe, de fortsat går med i militære konfrontationer med Rusland og Kina. Hillary Clinton er lige så fast besluttet på denne krigspolitik.

Der er, især efter Brexit, ingen tvivl om, at Tyskland er Europas fremtid. Men hvis det er Angela Merkels og Wolfgang Schäubles Tyskland, forfalsket med det endnu mere krigeriske Grønne Parti, så får vi verdenskrig.

Derfor foreslog hr. og fr. LaRouche: Det må være Tyskland i Alfred Herrhausens ånd, den myrdede leder af den engang produktive, men nu elendige og kriminelle kæmpe, Deutsche Bank. Mere specifikt den Alfred Herrhausen, der i 1989 var i færd med at lancere en udviklingsbank til at løfte Polen og

det sovjetiske Østeuropa økonomisk, mens Sovjetunionen kollapsede – og han blev myrdet.

Herrhausens plan dengang for Deutsche Bank og Tyskland, var et paradigme for, hvad Tyskland atter kan blive, såvel som også for Europas fremtid nu.

Det transatlantiske banksystem og finansielle system er ved at falde fra hinanden. Det er offer for sine egne medlemmer, de City of London-centrerede europæiske storbanker og Wall Street-storbankerne, der har knust de reelle, produktive økonomier under sig i løbet af årtiers globalisering. Det, der udløser det umiddelbart forestående krak, er ikke simpelthen italienske bankers dårlige lån, eller ejendomsfonde i London, der lukker, eller at de store tyske og schweiziske banker er i vanskeligheder, og ikke engang ECB's og Federal Reserves sindssyge politik; men derimod ødelæggelsen af de underliggende økonomiers produktivitet hen over årtier, mens kasinoet voksede på toppen af dem.

Hvis man skal genkapitalisere de fallerede storbanker i Europa, må de tvinges til at afskrive deres kasinoer som totale tab og genvedtage de produktive formål, som Herrhausens lederskab af Deutsche Bank var indbegrebet af. Så kan man skabe statskreditter på samme måde, som Kina har været alene om at gøre i dette århundrede, til den form for projekter, der genopliver menneskers og økonomiers produktivitet.

I løbet af de to uger, hvor vi har fremlagt dette uopsættelige forslag fra LaRouche, har der været betydningsfulde gennembrud i USA. »Det saudiske kapitel« af 11. september-historien er blevet tvunget offentliggjort.

En genindførelse af Glass-Steagall er inkorporeret i valgplatformene hos både Demokrater og Republikanere.

Men den rette måde at kæmpe for en Glass/Steagall-reorganisering af bankerne på, er ved at bruge den »vægtstang«, som er LaRouches forslag. Så bliver denne kamp en

kamp for Europas, og også USA's, fremtid.

Der findes ingen symbolske løsninger – hvis man ikke skaber et nyt finansielt system nu, betyder det krig

19. juli 2016 (Leder) – Det europæiske lederskab er i panik over banksystemets hastige kollaps. Italien skyder skylden på Tyskland og Deutsche Bank, Tyskland skyder skylden på Italien, mens Wall Street klager over, at europæerne undergraver det falske »opsving«. Dette er farligt og psykotisk nonsens. Vi er i færd med at opleve sammenbruddet af hele det transatlantiske banksystem og ikke blot dele af det, og der findes ingen anden løsning end omgående at skabe love i Europa og USA, der muliggør en ny finansiel og økonomisk orden efter Hamiltons principper. Derivat-spillegælden på \$2 milliarder (2000 milliarder, -red.) må afskrives, og det kommercielle banksystem genkapitaliseres, så det kan udføre sit legitime job, som er at kanalisere kredit ind i en genopbygning af verdensøkonomien.

Den kendsgerning, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har lagt en vedtagelse af Glass-Steagall ind i deres valgplatform, har sendt Wall Street ud i

hysteriske raserianfald, skrækslagene, som *Barrons* rapporterer, over, »at der er en ikke-vedkendt risiko for, at Glass-Steagall kunne blive genindført i 2017 eller 2018, uanset, hvem der vinder«. Kendsgerningen er, at et momentum for Glass-Steagall ikke kommer fra de allerede faldede kandidater eller de svigtende partier, som de repræsenterer, men fra et skifte i befolkningens tankegang, et skifte, der går i retning af LaRouche-bevægelsens årtier lange kamp for Glass-Steagall.

Det samme gælder frigivelsen af de 28 sider om den saudiske rolle i international terrorisme, en kamp, som LaRouche-bevægelsen har anført. Befolkningen er blevet lullet i søvn om faren ved Bush' og Obamas åbenlyse støtte til terrorister for at opnå deres mål om »regimeskifte«, og ligeledes om virkeligheden omkring den økonomiske disintegration af hele det vestlige finansielle system under en kasino-bankpraksis. Nu, hvor ingen af delene kan mørklægges, er sandheden endelig synlig for offentligheden.

Som Helga Zepp-LaRouches kriseerklæring fastlægger om Deutsche Banks overhængende kollaps, så må der ske en »omgående genorientering af banken, tilbage til den tradition, der under Alfred Herrhausens lederskab var fremherskende indtil 1989«. Fr. LaRouche understregede i mandags, at Herrhausen blev myrdet i 1989, fordi han responderede til det dengang igangværende kollaps af Sovjetunionen med en ny politik, baseret på et højere koncept om mennesket og menneskehedens fælles mål. Han fremsatte forslag til en prompte mobilisering af de vestlige økonomier for at lancere en infrastruktur- og industrigenopbygning af Polen, og med tiden af hele Eurasien – præcis, som Lyndon LaRouche havde identificeret det i sin berømte pressekonference, holdt på Kempinski Hotel i Berlin, oktober 1988.

Det Britiske Imperium og dets vasaller kunne ikke tolerere dette nye paradigme, og, med Herrhausens fjernelse, lancerede de transformationen af Europa til et centraliseret diktatur under Maastrichttraktaten fra 1992, under et banksystem, der

satte profitmaksimering gennem spekulation over menneskelig udvikling, samtidig med, at man fremprovokerede evindelige krige. Denne proces har nu lagt hele systemet i ruiner.

Lyndon LaRouche gentog i dag, at Tyskland, USA og alle andre vestlige nationer omgående må skabe ny lovgivning for at ændre systemet – hele systemet – tilbage til en bankpraksis efter Hamiltons principper, sådan, som Herrhausen praktiserede det, og de må øjeblikkeligt begynde at skabe kredit op til det transatlantiske områdes nationale økonomiers fulde bæreevne.

Mens farerne stadig mangfoldigføres – for terrorisme, krig og finansielt kollaps – så mangfoldiggøres gennembruddene ligeledes, som med Glass-Steagall og de 28 sider. Med Kina og Rusland, der fører verden imod et nyt paradigme baseret på global udvikling og samarbejde imod terrorisme, er tiden nu inde til at få USA til at vende tilbage til sine rødder i Hamiltons principper, og til at slutte sig til vore naturlige allierede, Rusland og Kina, som vi gjorde, da vi besejrede fascismen i Anden Verdenskrig, og som vi også må gøre for at besejre den nye fascisme, der i dag kommer fra City of London og Wall Street.

Kampagnens virkninger: FAZ skriver om historien om Deutsche Bank/Herrhausen

18. juli 2016 – Midt i LaRouche-kampagnen for at redde Deutsche Bank, lukke dens kasino ned og ændre den tilbage til Alfred Herrhausens bank, havde Frankfurter Allgemeine Zeitung

(FAZ) en lang artikel den 18. juli, »Deutsche Banks sidste chance«, med en diskussion om, hvad der er sket med banken, siden Herrhausen blev myrdet i 1989.

Artiklen, skrevet af FAZ' finansmarkedsredaktør Gerald Braunberger, diskuterer ikke den europæiske bankkrise, verdensøkonomien eller truslen om Deutsche Banks umiddelbart overhængende insolvens, men har et andet formål: at rekapitulere debatten i og omkring banken igennem de seneste 25 år eller mere mht., hvad banken burde være.

I sin egenskab af Deutsche Banks bestyrelsesformand, rapporterer Braunberger, refererede Herrhausen til den »angelsaksiske finansielle kultur« som »det, vi ikke har« i hans bank. En sammenblanding af denne kultur med tysk industriel bankkultur siden Herrhausens død har skabt store spændinger, skriver han, og har haft meget dårlige resultater.

Umiddelbart efter Herrhausens død ønskede Deutsche Bank under formand Hilmar Kopper fortsat at få en stor aktiepost i den store, bayerske kommercielle udlånsbank, Bayerische Vereinsbank, og dermed at forankre DB som en udlånsbank til tysk industri. Den bayerske delstatsregering, under initiativ af Allianz Insurance, der rykkede ind på BV, blokerede for dette. I stedet fik Deutsche Bank i 1990'erne Wall Street investeringsselskabet Bankers Trust – der massivt lancerede DB inden for manipulation af værdipapirer med sikkerhed i ejendom og deres kasino-derivater – og London investeringsselskabet Morgan Grenfell. I 2000 var investeringsbankierne »stærke nok til at stoppe en planlagt fusion med Dresdner Bank« og en post i postens sparekasse, Postbank.

»Deutsche Bank skilte sig i de følgende år af med sine mange industriinvesteringer i [Tyskland]. Global investeringsbankpraksis opnåede mere og mere dominans.«

Braunbergers pointe er, at den associerede strategi med at blive »verdens investeringsbank nummer ét – oftest offentligt

erklæret af Hermann Ackermann som formand – ynkeligt har lidt nederlag, og nu har bragt Deutsche Bank til et absolut lavpunkt. Offentligheden anser nu ikke længere investeringsbankiererne for at være helte, men som plyndrere af en svækket, internt splittet bank.«

Og, konkluderer han, fra 2005 og frem til 2015, har en »opsplitning« af Deutsche Bank ved at udskille investeringsbankafdelingerne altid været drøftet internt, men blev altid afvist af bankens bestyrelsesformænd. Den nuværende britiske formand, John Cryan, har forøget indsatsen og ønsker at koncentrere sig udelukkende om bankens investeringsbankside, selv om det er den side, der har tabt 5,8 milliard euro i 2015.

I mellemtiden promoverer bankens »økonomiske strateger« energisk helikopterpenge som en politik for økonomisk genrejsning.

Italiens premierminister Renzi vil måske gennemføre statslig bankredning

18. juli 2016 – På trods af stærk modstand fra EU-kommissionens bureaukrati og det tyske finansministerium – i det mindste offentligt – ser det ud til, at den italienske premierminister Matteo Renzi måske er i færd med at gennemføre sin erklærede hensigt om at redde mange af Italiens banker ud af deres dårlige gæld.

Italiens økonomi, med sin stærke rolle inden for eksport af industri- og højteknologiske produkter, har rent faktisk

befundet sig i en konstant recession og stagnation, siden euroen blev indført for næsten 15 år siden, og dette er forværret i takt med, at resten af Europa har haft økonomisk nedgang. Som følge heraf har de italienske banker, der koncentrerer sig om lån til virksomheder og husstande, en relativ stor volumen af pressede og uerholdelige lån (som rapporteres at udgøre enorme 18 % af deres aktiver), og en nedsmeltning af banksystemet er overhængende, som en del af det truende kollaps af hele det London-centrerede europæiske, finansielle system.

Londonavisen *Telegraph* fra 16. juli rapporterer, i artiklen »Italien på kollisionskurs med Bruxelles over plan for redning af dårlige banker til 50 milliarder«, at Renzis regering har engageret banken JPMorgan Chase, der har udarbejdet en plan for redningen (bailout). »Det er underforstået, at for 10 milliard [milliard euro, -red.] af statslige midler kunne blive brugt til at opkøbe dårlige lån til hammerslagspris, hvilket ville lette bankerne for aktiver til 50 milliarder i nominal værdi og gøre det muligt for dem i stedet at begynde at udstede gode lån.« Regeringens »dårlige bank« ville angiveligt købe lånene til rundt regnet 20 cents på dollaren og forsøge at genforhandle dem med debitorerne. Nogle banker, der således ville tage et tab på 80 % af disse låneaktiver, ville behøve en genkapitalisering gennem yderligere investeringer fra regeringens plan til 50 milliard euro.

Planen, der er ved at blive udarbejdet af JPMorgan, kunne være med til at udrense bankerne, men den sætter også landets myndigheder på kollisionskurs med EU, der ikke ønsker, at skatteborgerne skal redde bankerne, før private investorer [i bankerne; bail-in, -red.] inddrages«, rapporterer *Telegraph*.

Men ikke alene millioner af italienere, der har investeret i bankobligationer, ville blive ramt, men også store franske og tyske banker – der allerede er i vanskeligheder – til tonen af milliarder af euro.

Da Renzi oprindeligt foreslog sin plan, anerkendte EIR's stiftende redaktør og amerikanske systemøkonom, Lyndon LaRouche, denne som værende et nødvendigt – men langt fra tilstrækkeligt – skridt hen imod at gøre det muligt at skabe en europæisk økonomisk og produktiv genrejsning.

Foto: Italiens Matteo Renzi ønsker at redde bankerne uden skade for obligationsindehaverne, i modstrid med EU's regler. (11. juli 2016)

Russiske medier siger 'Det Sydkinesiske Hav er nu en krudttønde'

17. juli 2016 – Det russiske, multimedie-nyhedsagentur Sputnik offentliggjorde i dag en analyse, der slår alarm omkring faren for konfrontation i det Sydkinesiske Hav, i kølvandet på den Permanente Voldgiftsret i Haags (PCA) afgørelser imod Kina.

»Med en kendelse fra PCA, der går imod Kina, er regionen omkring det Sydkinesiske Hav nu en krudttønde, der venter på at eksplodere i takt med, at USA forsat forsøger overflyvninger i regionen, og Beijing kunne meget vel snart beslutte, at provokationerne er for store til at ignorere.«

Sputnik bemærkede også de kommentarer, som den japanske premierminister Abe kom med på topmødet den 16. juli for Asien-Europa-Mødet (ASEM), hvor han til de forsamlede ledere sagde: »Jeg håber meget stærkt, at parterne i tvisten retter sig efter voldgiftsrettens kendelse og tager initiativ til en fredelig løsning af tvisten i det Sydkinesiske Hav.« Sputnik karakteriserede dette som en »provokation« imod Kina, sammen

med det faktum, at »Tokyo har indledt stigende febrilske runder med provokation langs Kinas østlige flanke.«

Saudisk udslettelse af fabrikker og økonomisk aktivitet i Yemen er en yderligere krigsforbrydelse, rapporterer Human Rights Watch

17. juli 2016 – Den saudisk-ledede koalition af bevæbnede styrker er nu i færd med at bombe fabrikker og andre lokaliteter for økonomisk aktivitet i Yemen, hvilket er en krigsforbrydelse, erklærer gruppen Human Rights Watch i en rapport med titlen, »Bombning af virksomheder: Saudiske civile luftangreb mod Yemens civile økonomiske strukturer«. Rapporten blev udgivet den 11. juli.

Dette er yderligere et element i den fremskredne saudiske kampagne for at rykke ethvert tegn på menneskeligt liv i Yemen op med rode. Rapporten dokumenterer 17 saudiske koalitions-luftangreb »mellem marts 2015 og februar 2016, mod 13 civile økonomiske strukturer inklusive fabrikker, varehuse, en farm og to kraftværker. Disse angreb dræbte 130 civile og sårende yderligere 171. De i luftangrebene ramte faciliteter producerede, oplagrede eller distribuerede varer til civilbefolkningen, inkl. mad, medicin og elektricitet, varer, der selv før krigen var mangel på i Yemen, som er blandt de fattigste lande i Mellemøsten. Sammenlagt beskæftigede

faciliteterne over 2.500 mennesker; efter angrebene afsluttede mange af fabrikkerne deres produktion, og hundreder af arbejdere mistede deres levebrød.«

Dette er kun en brøkdel af de luftangreb, som saudierne har udløst mod økonomisk aktivitet i Yemen. Rapporten erklærer, at »Iflg. Sanaa Handels- og Industriekammer har [saudiske] koalitionsangreb beskadiget eller ødelagt mindst 196 virksomheder mellem 26. marts 2015 og 17. februar 2016. Handelskammeret gav Human Rights Watch en liste over 59 specifikke fabrikker, varehuse og andre civile strukturer, der er blevet ramt af koalitionen luftangreb, og datoer for angrebene, samt deres beliggenhed.« Men fordi Human Rights Watch har et begrænset personale og anvender en procedure med direkte interviews for at determinere, hvorvidt en fabrik eller virksomhed er blevet ødelagt, koncentrerede gruppen sin rapport om de 13 civile, økonomiske strukturer, der er rapporteret ovenfor.

Human Rights Watchs konklusioner er utvetydige: »Loven om krig forbyder angreb på civile mål.« Sådanne civile mål »omfatter fabrikker, varehuse og andre kommercielle entrepriser, så længe disse ikke bruges til militære formål eller bliver militære mål. Disse angreb mod mål, som blev gennemført bevidst – med overlæg eller hensynsløst – er krigsforbrydelser.«

Bilag: Human Rights Watch video fra 2015, ca. 4 min.

<https://www.youtube.com/watch?v=zWHzF5UFFvk>

Tysklands 'Welt am Sonntag' sætter forbindelse mellem kriserne i Deutsche Bank og de italienske banker

17. juli 2016 – En lang artikel med titlen »Drama Infernale« i *Welt am Sonntag* den 17. juli præsenterede grundlæggende set den tyske regerings vrede over Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landaus krav om en genkapitalisering og en suspendering af EU's regler om »bank-bailin« (ekspropriering af visse typer af bankindeståender, -red.). Det gør artiklen ved at forbinde Deutsche Banks problemer med krisen i de italienske banker, men kan ikke komme uden om at indrømme dybden af disse problemer.

»Italien står foran en afgrund, der meget vel kunne vise sig dybere end nogen i landets historie, siden afslutningen af Anden Verdenskrig«, lyder det i artiklen.« »Det tog landet næsten et årti at komme tilbage til den økonomiske produktion, det havde i 2007.« Henved 15 % af lånene i banksystemet er uerholdelige; nogle af lånene er støttet gennem sikkerhed i ejendom, men ejendomsmarkedet har mistet 15 % af sin værdi siden 2010, så problemet er blevet værre. Der forekommer 6,3 selvmord pr. 100.000 borgere pr. år, næsten alle af økonomiske grunde. Problemerne stammer ikke fra 2008 eller fra Brexit, men fra årtiers økonomisk stagnation. *Die Welts* søndagsudgave fremkom med den mening og brugte desværre hele afsnit på at spytte på Italien som en korrump, kriminalitetshærgt, statsstøttet, bureaukratisk, ikke-reformeret og praktisk talt falleret stat. Ulig andre europæere, bemærker avisen syrligt, så anbringer italienere deres sparepenge i bankværdipapirer, så de er i alvorlig fare for at miste dem alle, når de italienske banker går konkurs. Opsparinger for henved 31 milliarder euro står på spil, heraf 5 milliard euro alene i

Banca Monte dei Paschi di Siena.

Mange italienere mener, at euroen har ødelagt deres økonomi og levestandard, skrev *Die Welt*, og premierminister Matteo Renzi kunne af denne grund blive fordrevet af Femstjernebevægelsen (M5S).

Men for at komme til avisens virkelige pointe, bemærkede *Die Welt*, at ikke kun små, italienske sparere, men også store, tyske banker ville lide store tab i en generel bailout af insolvente banker i Italien. Deutsche Bank har 13 milliarder euro, der står på spil, rapporterer de og hævder, at dette er grunden til, at Deutsche Bank og bankens storaktionær Black Rock kræver en europæisk bailout (statslig bankredning, -red.), uden en bail-in.

Merkels og Schäubels (og Bruxelles') vrede mod Folkerts-Landau blev indgående fremlagt. »Folkerts-Landau må forstå, at hans krav ikke bidrager til stabilitet i det europæiske banksystem.« Én tysk regeringsperson kalder ham for et »missil uden styring«. En »finansiel ekspert« fra Bruxelles klager over, at Renzi nu, når han presser på for at få sin italienske bailout, konstant kommer med udtalelser om, at Deutsche Bank er et større problem end de italienske banker, og Bruxelles og Berlin ser ikke gerne dette diskuteret.

Så Berlin er vred på Deutsche Bank, men kan ikke ignorere Folkerts-Landaus krav, skrev *Die Welt*. Renzi og Bruxelles skal efter sigende være i gang med at forhandle en kompromisplan for bailout, fordi Bruxelles ønsker, at Renzi skal fortsætte som premierminister og ikke ønsker, at Femstjernebevægelsen skal komme til.

Foto: Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landau: 'Bankaktiernes kurstab er blot et symptom på et større problem.'

»Drama Infernale« ... og LaRouches initiativ for Deutsche Bank er eneste udvej

17. juli 2016 (Leder) – Verden konfronteres med et *Drama Infernale*, lyder overskriften til lederartiklen i økonomisektionen af søndagens udgave af det tyske *Welt am Sonntag*. Ikke alene står det italienske banksystem umiddelbart foran en nedsmeltning, med 360 milliard euro i uerholdelige lån, men hele det europæiske finansielle system er ligeledes bankerot – med den derivat-tyngede Deutsche Bank øverst på listen – rapporterer de nervøst.

Men virkeligheden er langt værre, end selv denne oprørte redegørelse indikerer. Hele det transatlantiske finansielle system er gået op i limningen, bemærkede Lyndon LaRouche i en diskussion med sine medarbejdere i weekenden, og det blev viderebragt ved begyndelsen af udsendelsen den 16. juli, i Dialog med Manhattan Projektet. Dennis Speed fra LPAC opsummerede her LaRouches bemærkninger:

»Systemet giver ikke mulighed for et eneste sikkert punkt. Forlad jer ikke på nogen rationel respons fra nogen gruppe. Dette her står på randen af en generel, global krise. Derfor er folks adfærd den, at de går totalt i panik; man vil ikke få nogen rationel respons på dette tidspunkt. Forsøg ikke at forlade jer på nogen, forsøg ikke at udvælge nogen person. Dette er en nødsituation med et problem, der haster, og vi må håndtere det ud fra dette standpunkt.«

Denne nødaktion er centreret omkring LaRouches krav om at bruge en engangs-redning til at reorganisere Deutsche Bank,

baseret den myrdede bankier Alfred Herrhausens principper, for at indlede en transformation, med baggrund i en konkurs, af hele det transatlantiske finansielle system og udløse reel, menneskelig produktivitet.

I en yderligere diskussion i søndags udtalte LaRouche:

»Vi må have en positiv politik med en hyperaktiv produktivitet. Man må skabe produktivitet, reel produktivitet, ikke, at nogen holder på deres penge, eller deres penge til at spekulere for. Og spørgsmålet er: Vil vi skabe de elementer af produktivitet, som behøves for at komme fri af det, der er sket med os, gennem folk, der har forsøgt at undertrykke ting og gå uden om ting hele vejen? Der kommer problemet ind. Hvis man ikke hævder en politik, baseret på disse principper, vil man igen havne i det samme, gamle rod.«

»Vi må vinde indflydelse på alle personer«, fortsatte LaRouche, »for hvis der ikke er enighed mht. hvad det er, man skal varetage, så får vi anarki. Og det betyder at gå tilbage til nulpunktet, eller under nulpunktet. Det er problemet. Det er spørgsmålet. Dette er, hvad man må respondere til. Hvis man ikke responderer til det, er man ingenting, så har man totalt smidt enhver fornuft ud. Og dette er den eneste måde at håndtere dette på.«

I vores internationale kampagne for at gennemføre LaRouches dramatiske Deutsche Bank-initiativ, bemærkede Helga Zepp-LaRouche, løber vi ind i uventede grader af raseri i befolkningen i hele Europa, imod Deutsche Bank og alle bankierer, et raseri, som står i vejen for deres forståelse af LaRouches krav.

»I Tyskland havde vi en uventet, virkelig uventet bølge af had mod Deutsche Bank«,

bemærkede Zepp-LaRouche.

»Konservative industriefolk, mangeårige tilhængere (som man

aldrig ville have forventet ville sige noget sådant), de reagerede totalt voldsomt og sagde: 'Lad dem gå bankerot! Luk dem ned! Hvorfor skulle vi bruge én krone mere på at redde disse kriminelle slyngler?' Og jeg mener, at det er det, folk ikke rigtig kæmper sig igennem.

For Herrhausen-princippet handler ikke bare om at redde Deutsche Bank; det er, at man har en pistol for panden og siger: Enten accepterer I paradigmeskiftet, eller også går I alle ned, og vi gå ned med jer. Men hvis I vil overleve, må I acceptere dette skifte. Og hvis vi havde en international kampagne – som vi har lidt af – men hvis vi havde en virkelig kampagne, ville presset blive større på den tyske regering, som er dér, hvor presset må ende.«

Lyndon LaRouche understregede ligeledes betydningen af politikken for reorganisering af Deutsche Bank:

»Understreg det igen, for det er historien. Det er præcist, hvad I må håndtere, og det er, hvad I må kæmpe imod.«

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2016:
Deutsche Bank handlingsplan//**

Offentliggørelsen af de 28- sider om Saudi-arabiens rolle bag terror// Terror i Nice// Kupforsøget i Tyrkiet

Med formand Tom Gillesberg

»Go Fly a Kite!« 'Helikopterpenge-syndromet' spredter sig blandt traumatiserede bankierer

16. juli 2016 – Citigroups cheføkonom Willem Buitter sagde på fuldständig sindssyg vis til Bloomberg den 15. juli, at en »win-win«-politik for Europas centralbanker ville være udstedelsen af helikopterpenge. Buitter gjorde det klart, at han mener den fulde Weimarregerings udstedelse af »evighedsobligationer« til den Europæiske Centralbank, obligationer, der ikke alene ikke har renter, men heller ingen tilbagebetaling af hovedstolen, nogensinde; ECB trykker tilsvarende kontanter og anbringer dem i statslige konti. Dette er potentielt set ubegrænset – som Zimbabwe også opdagede for nylig – især, eftersom Buitter siger, at, mens ECB

gør dette, bør de europæiske regeringer afskrive noget af deres gæld.

»Der er indlysende win-win-situationer, som vi kan få«, citeres Buitter. »En gældsoplægning hvis muligt ... og så en budgetstimulus med et veldefineret mål, der sluttelig skal finansieres gennem ECB, folkets helikopterpenge. I et land som Tyskland, hvor der er behov for investering i infrastruktur, annoncerer og gennemfører regeringen et storstilet investeringsprogram« og udsteder evigheds-obligationer »til centralbanken, der skaber det om til penge«, sagde Buitter.

Præsident for den amerikanske centralbank, Federal Reserve, i delstaten Cleveland, Loretta Mester, befandt sig i et interview den 12. juli under den samme vrangforestilling: »Vi vurderer hele tiden værktøjer, som vi kan anvende«, sagde Mester til Australiens ABC. »I USA har vi brugt kvantitativ lempelse (pengetrykning), og jeg mener, at det har bevist sit værd. Så det er min anskuelse, at helikopterpenge bliver en slags næste skridt, hvis vi nogen sinde skulle finde os selv i en situation, hvor vi ønskede at være mere imødekommende.«

Og den tidligere vicedirektør i Federal Reserves bestyrelse Joseph Gagnon citeres for den mest fatale udtalelse: »Centralbanker og regeringer er faktisk én og samme ting.«

EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche satte dette på sin rette plads. »Disse vild-øjede planer«, sagde LaRouche, »er svindelnumre i en grad, hvor de udelukkende kan forfølges gennem at føre krig. Der er simpelt hen ingen profit i banksystemet nu, og ingen produktivitet. Det kommer der heller ikke, før vi udrenser dem og starter på en frisk. Luk disse svindelforetagender ned – fjern dem. Erklær dem bankerot. Så kan man komme ind med kredit til et nyt system, der bygger på vækst.«

Det er den skarpe vending i politikken, som LaRouche har foreslået omkring tilfældet med Deutsche Banks krav om bailout

– genkapitaliser i stedet banken på basis af en tilbagevenden til bankens tidligere formand Alfred Herrhausens politik for udvikling.

Opkomsten af nazismen på baggrund af Tysklands periode med hyperinflation/kollaps illustrerer LaRouches pointe med, at sådanne »vild-øjede planer« som helikopterpenge, blandt stormagter forfølges »udelukkende gennem at føre krig«.

Foto: 'Go Fly a Kite' – gå ud og sæt en drage op. Som børnene under Tysklands hyperinflation i 1920-erne selv har lavet af værdiløse pengesedler ... Helikopterpenge er ingen ny opfindelse. Det er konsekvenserne heller ikke.

Europæiske banker ved 'Sidste Udkald' før kollaps

16. juli 2016 – »**Deutsche Bank må reddes, for verdensfredens skyld**«, Helga Zepp-LaRouches chokerende advarsel om det kaos, der lurder bag Deutsche Banks krav om en ny, europæisk TARP-bailout, er i raket fart blevet cirkuleret til højtplacerede bankierer, økonomer og medier i hele Tyskland, Østrig og Italien. En af disse bankierer bekræftede over for Zepp-LaRouche i en diskussion over telefon den 15. juli, at hendes fremsatte krav, der placerer de London-centrerede europæiske banker »i allersidste øjeblik« før et kollaps, er korrekt, og mange bankierer ved det. I interviews til medierne »kaster de sand i offentlighedens øjne«, sagde han, med de ved, hvad der snart vil udløses over dem.

En anden kilde sagde til EIR's europæiske kontor i Wiesbaden,

Tyskland, at behovet for at vende tilbage til Deutsche Banks myrdede, tidligere formand Alfred Herrhausens »traditionelle dyder« inden for bankpraksis, gentagent blev bragt på bane under bankens nylige generalforsamling for aktionærene i takt med, at bankens marked og øvrige kapitalisering styrtdykkede. Zepp-LaRouches appel, der bygger på hendes mand, Lyndons LaRouches forslag, kræver, at Deutsche Bank skal genkapitaliseres med statslige midler, men at den skal udrenses ved at afskrive dens enorme mængde af giftige værdipapirer og ved at vende tilbage til Herrhausens politik for bankpraksis til industriudvikling og produktivitet.

Endnu en højtplaceret finansperson udtalte sig offentligt om den ekstreme fare for en europæisk nedsmeltning. Philipp Hildebrand, næstformand for Black Rock (der ejer 5 % af Deutsche Banks kollapsede aktier), sagde til *Tageszeitung* den 13. juli, at den nuværende krise i de europæiske banker er ekstremt farlig og »kunne føre til det værste«. Hildebrand søgte at lokalisere udløseren for nedsmeltningen væk fra Deutsche Bank og Tyskland, i Italien.

Men Deutsche Bank har et presserende behov for genkapitalisering. Samtidig med, at bankens cheføkonom David Folkerts-Landau kom med sine forslag til euro-bailout, og Angela Merkel og hendes finansminister Wolfgang Schäuble benægtede, at det skulle være nødvendigt at gøre noget, fik Deutsche Bank omkring 1 milliard euro i ny kapital fra Qatars kongefamilie, hvilket gør dem til den største aktieindehaver (10 %), foran Black Rock.

Ydermere har Deutsche Banks supervisionsbestyrelse skaffet sig af med Georg Thoma – der havde presset på for at få forebyggende undersøgelser og udrensninger af bankens illegale/umoralske aktiviteter – og har netop erstattet ham med Qatars fremstillede kandidat, Frankfurt-advokaten Stefan Simon.

Kilder i den amerikanske bankverden siger, at Deutsche Bank

har behov for, ikke 1 milliard euro i ny kapital, men 7 – 10 milliard euro. *Handelsblatt* rapporterede den 15. juli, at Tysklands andenstørste bank, Commerzbank, også er i vanskeligheder. Den har måttet rapportere indtægter, der styrtdykkede hen over det seneste år med enorme marginer, 10 – 15 %, afhængig af bankafdeling. Den europæiske Centralbanks nulrentepolitik har bragt denne forhenværende kraftstation for lån til industrien ud på afgrundens rand.

EIR kæmper for de handlinger, som LaRouche foreslår, i både Tyskland og Italien, som er krisens centrale fokusområder. *EIR's* og LaRouche-bevægelsens kamp for at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven i USA er ligeledes af afgørende betydning.

Og i Danmark er det naturligvis Schiller Instituttet, er fører an i denne kamp for en bankopdeling, også i Danmark.